

«Έργον δὲ Μοναζοῦ, μὴδὲ τὰ τοῦτον
ἀνέχεσθαι καὶνοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον».

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Περιοδικὴ ἐκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Ε'

Μάρτιος - Ἀπρίλιος - Μάϊος 1999

Ἀρ. Φύλλου 33

(71)

ΟΤΑΝ ΔΙΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ Η ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

Ἀποτελεῖ αὐταπόδεικτη ἀλήθεια γιὰ τὸν πολιτικὸν χῶρο, ὅτι κανεὶς δικτάτορας δὲν θὰ μπορούσε νὰ σταθῇ χωρὶς συνεργάτες. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὸν ἐκκλησιαστικὸν χῶρο. Κανεὶς αἵρετικὸς δὲν θὰ μπορούσε νὰ εὐδοκιμήσῃ, ἂν δὲν εἶχε αὐτοὺς ποὺ θὰ ἐπικροτοῦσαν, ἢ τουλάχιστον θὰ ἀνέχονταν σιωπηρῶς τὴν αἵρεσίν του, θὰ κοινωνοῦσαν μαζί του καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Καὶ γιὰ νὰ γίνουμε πὺρ συγκεκριμένοι. Ἀπὸ θεολόγους καὶ κληρικοὺς ὅλων τῶν μετώπων ἔχει χαρακτηρισθῇ ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς παναίρεσις. Ἐνῶ ξεκίνησε δειλὰ μὲ τὸ σύνθημα τῆς ἀγάπης, κατέληξε σήμερα νὰ διακηρύσσει «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ μαζί μὲ τις λοιπές αἵρέσεις, παπισμοῦ καὶ προτεστантиσμοῦ, συναποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν! Καὶ τὸ κατάρθωσαν αὐτὸ οἱ οἰκουμενισταὶ πατριάρχαι, διότι εἶχαν βοηθοὺς καὶ συναντιλήπτορας στὴν ἀνίερη προσπάθειά τους ἐκατοντάδας ἐπισκόπων καὶ χιλιάδας ἱερέων καὶ μοναχῶν, ποὺ εἴτε ἐπικροτοῦσα, εἴτε σιωποῦσαν διὰ τὴν προδοσίαν!

Ἔτσι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει δύο χαρακτηριστικὰ ποὺ δὲν εἶχαν οἱ παλαιὲς αἵρέσεις: πρῶτον, τὴν καθολικὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπίθεσιν καὶ ὄχι μόνον ἐναντίον ἐνὸς δόγματος καὶ δεύτερον, τὴν καθολικὴν σχεδὸν ἀποδοχὴν τῆς αἱρέσεως ἀπὸ τοὺς κορυφαίους κληρικοὺς καὶ θεολόγους τῆς Ὁρθοδόξιας, μὲ ἐλαχίστας ἐξαιρέσεις στὸ χῶρο τῶν ἱερέων καὶ μοναχῶν. Σημειωτέον ὅτι οἱ ἐξαιρέσεις αὐτὲς αναφέρονται μόνον στὸ θεωρητικὸ πεδίου, δηλαδὴ στὰ λόγια καὶ τὴν πέννα, χωρὶς οὐδεμίαν πρακτικὴν ἔκφρασιν ἀντιστάσεως, ὅπως εἶναι ἡ διακοπὴ κοινωνίας μὲ τὴν αἵρεσιν κ.λ.π.

Τὸ θλιβερώτερον ὅμως ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ δικαιολογία ποὺ προβάλλουν αὐτοὶ οἱ ρασοφόροι παντὸς βαθμοῦ προκειμένου νὰ ὑποστηρίξουν τὴν θέσιν τους. Λέγουν χαρακτηριστικῶς ὅτι ἐνεργοῦν ἔτσι, διότι ἐπιθυμοῦν νὰ εὐρίσκωνται ἐντὸς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ, ὅπως ἰσχυρίζονται, μόλις διακόψουν κοινωνίαν μὲ τοὺς αἵρετικούς προΐσταμένους των ἢ τοὺς κοινωνοῦντας μὲ αὐτούς, θὰ εὐρεθοῦν ἀμέσως ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ὅποια διαστρόφῃ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας!

Ἐνῶ οἱ ἱ. Κανόνες καὶ ὁ σύνολος χορὸς τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων χαρακτηρίζουν ὡς σωτηριώδη

ἀντίδρασιν καὶ προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας τὴν διακοπὴν κοινωνίας μὲ τοὺς αἵρετικὰ κηρύσσοντας, αὐτοὶ ἰσχυρίζονται τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα! Ἔτσι ὄχι μόνον συμμαχοῦν πρὸς τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν ἐνισχύουν διατηροῦντες τὸ ποίμνιόν τους ἀνύποπτο στὸ πλευρὸ τῶν κακοδόξων, ἀλλὰ καὶ ὑβρίζουν ὅλους τοὺς ὁμολογητὰς πατέρας τοῦ παρελθόντος, χαρακτηρίζοντας αὐτοὺς ὡς ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἀγωνισθέντας, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ἔπραξαν τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι πράττουν αὐτοὶ σήμερα.

Σαφεστάτη ἀπόδειξις τῆς ὑποκειμενικῆς καὶ ἄκρας ἀντορθοδόξου θέσεώς των εἶναι, ὅτι οὐδεμία μαρτυρία ἀναφέρουν πρὸς στηριγμὸν τῶν λεγομένων των. Ἐλλείπει δὲ πατερικῶν ἐπιχειρημάτων δημιουργοῦν συνεχῶς νέα ἐκ τοῦ προχείρου, πρὸς παρηγορίαν τῶν ὁπαδῶν τους, διότι κάθε λίγο οἱ αἵρετικοὶ οἰκουμνιστὰὶ ποὺ ἀκολουθοῦν, διὰ λόγων καὶ ἔργων τοὺς ἀχρηστεύουν τὰ παλαιά!..

Γράφομεν τὰ ἀνωτέρω διότι προσφάτως ἐδημοσιεύθη στὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» (12,3) ἄρθρον τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνῶ καταδικάζεται τὸ «οἰκουμενιστικὸ παραλήρημα» τῶν ἡμερῶν μας, τονίζεται συγχρόνως ὅτι «ἐμεῖς μένουμε στὴν Ἀγία μας Ἐκκλησία, διότι πιστεύουμε ὅτι μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἐκτὸς αὐτῆς ἡμποροῦμε νὰ ἀγωνισθοῦμε».

Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ἡ στάσις τους αὐτῇ τοὺς τοποθετεῖ ἐκτὸς ἀγωνιζομένης κατὰ τῆς αἱρέσεως Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς μετὰ τῆς μερίδος τῶν αἵρετικῶν ποὺ κοινωνοῦν.

Ἄν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ Ἀγιορεῖται μνημονεύουν τοῦ Βαρθολομαίου, τοῦ πρυτάνεως τῶν οἰκουμενιστῶν, τότε ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν τραγικότητα τῆς ἀνωτέρω προτάσεως τοῦ ἡγουμένου, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς, ἐκφράζει τὸ κοινὸ πιστεύω τῶν Ἀγιορειτῶν. (Ἐκτὸς βεβαίως τῶν ζηλωτῶν πατέρων).

Καὶ μόνον οἱ λόγοι τοῦ Μ. Ἀθανασίου ὅπου προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ προσεύχωνται στὸ ὑπαίθριον προκειμένου νὰ μὴν κοινωνήσουν μὲ τοὺς Ἀρειανούς (ΒΕΠΕΣ, 33, 199), καὶ τῶν ἁγίων Χρυσόστομου καὶ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ποὺ τονίζουν: ὅτι ἔχθροὶ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνον αἱ οἰρετικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ κοινωνοῦντες μὲ αὐτούς, ἔστω καὶ ἂν θεωρητι-

κῶς ἀπορρίπτουν τὴν αἵρεσιν (P.G. 99, 1164 A),
ἀνατρέπει ἐκ θεμελίων τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον τοῦ
ἡγουμένου.

Τὸ τραγικὸν εἶναι ὅτι ὁ Ἅγιορείτης ἡγούμενος στὸ τέλος τοῦ ἄρθρου του ἐπικαλεῖται τὰς εὐχὰς «τῶν μέχρι θανάτου» ἀγωνισθέντων κατὰ τῆς αἵρέσεως ὁμολογητῶν. Εἶναι ὁμως ἀποδεδειγμένον ἱστορικῶς, ὅτι ἀντίστασιν «μέχρι θανάτου» στὴν αἵρεσιν ἔκαναν

μόνον ὅσοι διέκοπτον κοινωνίαν πρὸς αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξωρίζοντο ἢ ἐθανατοῦντο. Ἀντιθέτως ἡ διακο-
νία τῶν «ἐντὸς ἐκκλησίας» δῆθεν ἀγωνιζομένων
ἐκφράζεται ἄριστα ὑπὸ τοῦ κατωτέρω λόγου τοῦ Μ.
Βασιλείου: «Ἡμῖν δὲ πρὸς τῷ φανερῷ πολέμῳ τῶν
αἵρετικῶν ἔτι καὶ ὁ παρὰ τῶν δοκούντων ὀρθοδοξεῖν
ἐπαναστάς, πρὸς ἔσχατον ἀσθενείας τὰς ἐκκλησίας
κατήγαγεν» (ἐπ. 92)

μενοι καὶ ἱερεῖς, θεολόγοι καὶ πιστὸς λαὸς δὲν ἀντέδρασαν «τίμια» καὶ «λογικά», ἀφοῦ διεμαρτυρήθησαν δημοσίως! Ἐμφανίζονται ἔτσι νὰ ἀπορρίπτουν τὸ ἀξίωμα τοῦ ὀρθοδόξου ἐλέγχου: «τὰ δημοσίως πραττόμενα δημοσίως καὶ ἐλέγχονται».

Καθ' ἡμᾶς οἱ ἴδιοι ἐνήργησαν ἀνεντίμως, ἀντιπαρδοσιακῶς καὶ παπικῶς, ψηφίσαντες καὶ ἐγκρίναντες ἓνα ἀντορθόδοξο κείμενο, ποῦ θὰ ὀριοθετοῦσε τὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας, ἄνευ κριτικῆς καὶ διαλόγου.

Εἶναι νὰ θρηνῇ κανεὶς παρατηρῶν τὸ σκότος ποῦ ἐπικρατεῖ στὶς ἐνέργειές τους, τὴν παντελῇ ἑλλειψιν ποιμαντικῆς καὶ πνευματικότητος, τὴν σκληρότητα καὶ ἀδιαφορίαν τους ἐνώπιον τῶν ἐρειπίων ποῦ ἐδημιούργησαν...

Στὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ ἀναφερθοῦμε στὰ ὅσα εὐστοχα καὶ διακριτικὰ γράφει πρὸς τὸν ἀρχιτέκτονα τοῦ Κ. Χάρτου Σεβ. κ. Καλλίνικον ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν κ. Πέτρος Κουτσούκος:

«Καθρέθῃ ἐπίσκοπος μὲ τὸ πρόσχημα τῆς εἰσπληδήσεως εἰς ξένην ἐπισκοπὴν... Ἄν εἶναι νὰ πάρουμε σοβαρὰ κάτι τέτοια, ἔ τότε δὲν θὰ τελειώσουμε ποτέ, γιατί π.χ. καὶ ὁ Σεβ. Ἀχαρνῶν κατηγορεῖ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο ὅτι πολλάκις ἔκανε εἰσπληδήσεις εἰς τὴν Μητρόπολιν του. Ἄντε τώρα νὰ βρεῖς ἄκρη σὲ τέτοιες φαιδρότητες σὲ καιρὸ χειμῶνος, ὅπου τὸ κινδυνεύμενον ἢ Πίστις. Ἐδῶ καράβια πνίγονται, τοῦτέστιν χανόμαστε μέσα στὴν αἵρεσι, τὸν καταναλωτισμό, τὸν ἀμοραλισμό, τὴν σύγχρονη εἰδωλολατρεία καὶ σεῖς θέλετε νὰ σᾶς παρακολουθήσωμε σὲ παίγνια παρὰ θίν' ἁλός! Καλά, εἴστε στ' ἀλήθεια τόσο πολὺ ἐκτὸς πραγματικότητος; Δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστέψω... Ἐδῶ ἔχουμε κατάστασι ἀνάγκης καὶ ἂν ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴν αντιμετωπίσετε εἶναι οἱ καθαιρέσεις καὶ οἱ ἀφορισμοί, τότε λυποῦμαι, ἀλλὰ ὁ οἶκος σας σύντομα θὰ ἀφεθῇ ἔρημος ὑπὸ τοῦ Πνεύματος καὶ θὰ μείνετε μόνοι, ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου, ἀναμετρῶντες τὰ ὅρια τῶν Μητροπόλεων σας».

Ἐὰν τότε ποῦ ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὁ ἀνωτέρω Καθηγητῆς εἶχε κυκλοφορηθῇ τὸ τεῦχος 24 τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ποῦ περιέχει ὅλα τὰ πρακτικὰ τῶν καθαιρέσεων τῶν: Σεβ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου Σεβ. Καλύμνου κ. Καλλίνικου καὶ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἀγίας Σκέπης π. Νήφωνος, τότε εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀνεφώνει: «Τέρμα! ἐξέλιπε σῖνες καὶ διάκρισις παρὰ τοῖς Συνοδικοῖς»...

Τὸ θλιβερόν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι καὶ ὁ ἱερός κλῆρος τοῦ πατρώου ἑορτολογίου ἔχει πάθει ὅ,τι ὁ κλῆρος τοῦ νέου! Ἐκεῖ οἱ νεοημερολογῖτες ἱερεῖς φοβοῦνται ὅτι θὰ εὑρεθοῦν «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», ἂν ἐλέγξουν τοὺς κακοδόξους ποιμένας τῶν ἐδῶ, στὸ παλαιό, φοβοῦνται νὰ ἐλέγξουν τίς ἀντικανονικὰς ἐνέργειες τῶν ἐπισκόπων τους, μήπως καὶ τοὺς καθαιρέσουν. Ἀλλοίμονον, ἂν ὁ Θεὸς ἐπεκρότει καὶ ὑπέγραφε κάθε ἐπισκοπικὴ παρανομίαν...

Ὁ δὲ πρωτοστατῶν στὶς ἀνωτέρω παρανομίες Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος, διὰ δύο τελευταίων ἁθρῶν του στὸ ἀνωτέρω Νο 24 περιοδικόν τῆς Συνόδου του, ὑπεραμύνεται τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ἀπειλῶν

συγχρόνως ὅλους τοὺς πιστοὺς ποῦ θὰ σταθοῦν στὸ πλευρὸ τῶν ἀδίκως «καθαيرهθέντων» Ἐπισκόπων καὶ Κληρικῶν, τοὺς ὁποῖους χαρακτηρίζει «υἱοὺς ἀπωλείας»!!

Ὅσο ἐκολάσθησαν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἀδίκως καθαιρεθέντος ἁγίου Χρυσοστόμου καὶ πολλῶν ἄλλων διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ποῦ ἔγιναν θύματα ἀδίκου συκοφαντίας διωγμοῦ, ἄλλο τόσο θὰ κολασθοῦν καὶ οἱ σημερινοὶ ἀκόλουθοι τῶν ἀδίκως «καθαيرهθέντων».

Τὸ μόνο ποῦ ἐπιτυγχάνει δι' ὧσιν γράφει ὁ κ. Καλλίνικος εἶναι νὰ συσπειρώνη τοὺς πιστοὺς πρὸ κοντὰ στοὺς ἀδίκως διωχθέντας καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ πιστεύσουν μὲ ἀπόλυτον βεβαιότητα, ὅτι εἶναι ψευδοποιμὴν ὅπως ἦτο καὶ τὸ 1979, ὅταν ἄρχισε τὴν σχισματικὴν δρᾶσιν του...

Στὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ πρέπη καὶ πάλι νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κουτσούκου πρὸς τὸν Ἀχαΐας κ. Καλλίνικον:

«Ἐπαναφέρατε τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βλέπωμε τὴν ἀδικίαν νὰ θριαμβεύει καὶ νὰ σιωπῶμεν. Καθιστάμεθα ἔνοχοι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Μᾶς διδάσκετε νὰ ἔχωμεν Προδορικὸν πνεῦμα. Πνεῦμα ἁγίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ. Ἀλλὰ πάντες οἱ ἅγιοι Πατέρες διεκρίνοντο ἀπὸ τὸ θάρρος των νὰ παίρνουν τὸ μέρος τῆς Ἀληθείας ἀδιακρίτως κόστους. Σύνοδοι καὶ ἱερατεῖα ἔπεσαν στὴν λήθη, οὗτοι δὲ θὰ δοξάζωνται εἰς τοὺς αἰῶνας...

Αἱ βεβιασμένοι σας ἐνέργειαι, πρέπει νὰ τὸ ἀναγνωρίσετε, ὡδήγησαν τὰ πράγματα ἐκεῖ ποῦ ἔφθασαν... Ἐπιτέλους σκεφθεῖτε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ... Ἀνακαλέσατε τὸν Κ. Χάρτην, ἀνακαλοῦντες καὶ τὰς ποινὰς αἱ ὁποῖαι ἐπεβλήθησαν εἰς ἀξίους κληρικούς καὶ ἀγωνιστὰς τῆς Ἐκκλησίας μας ἀδίκως καὶ ἐσπευσμένως, μηδενὸς διώκοντος. Δὲν θὰ ἦτο ὀρθὸν καὶ δίκαιον μιμούμενοι τὴν στρουθοκάμηλον νὰ ἰσχυρίζεσθε —καὶ νὰ ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ γίνετε πιστευτοὶ— ὅτι αἱ ποινὰι ἐπεβλήθησαν δι' ἄλλους λόγους»...

Ἐνταῦθα θὰ πρέπη νὰ σημειώσωμε ἐλάχιστα ἀπὸ τὰ ὅσα ἀναφέρῃ στὴν πρόσφατην «Ἀπολογία - Ὁμολογία» τοῦ ὁ Καθηγουμένου π. Νήφων: (σελ. 11-2).

«Καιρὸς ἅγιοι "Καταστατικοί" νὰ μάθετε, ὅτι ἂν θέλετε εἰρήνην, ὁμόνοιαν καὶ ἐνότητα, πρέπει νὰ τηρῆτε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ νὰ καταργήσετε τὰ αὐθαίρετα ἱεροεξεταστήριά σας, τὰ ὁποῖα σκορποῦν μῖσος, διχόνοιαν, χωρισμοὺς καὶ ψυχικὴν ἀπώλειαν...

» Ταλαίπωροι Ἀρχιερεῖς..., οἱ ὁποῖοι ἐταύτισαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ ὀνόματά των, καὶ ξεσποῦν εἰς βάρος μας αἱ φίλارχαι αὐτῶν προθέσεις, αἱ αὐθαίρεται αὐτῶν ἰδιοτελεῖς ἀποφάσεις καὶ αἱ δεσποτικαὶ αὐτῶν διαθέσεις, μὲ τὴν κάλυψιν, ὅτι τὸ ἀπεφάσισεν ἡ Ἐκκλησία!

» Δὲν εἴμεθα σχίσται! εἴμεθα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐναντιούμενοι εἰς ὅλα τὰ παράνομα, τὰ ὁποῖα ἐπισήμως, δημοσίως καὶ Κανονικῶς, συμφώνως τῷ 31ῳ Ἀποστ. Κανόνι καὶ 15ῳ τῆς ΑΒ Συνόδου, κατηγγείλαμεν ἐναντίον ἐκείνων, ποῦ ἄπαυστον ἔργον ἔχουν ἀπὸ τὸ ἔτος 1979, νὰ σχίζουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ

Χριστού, άλλοτε με τὰς «σωτηρίους οἰκονομίας των» καὶ τὰ πραξικοπήματά των, άλλοτε με τὰς παρανόμους διχοστασίας των, άλλοτε με τὰς πατρίδας των, άλλοτε με τὰς «καθαίρεσεις» των, άλλοτε με τοὺς Καταστατικούς των Χάρτας, ἕως νὰ διαλύσουν τὸ ποίμνιον ἢ νὰ ὑποτάξουν αὐτὸ δι' ἑνὸς Κ. Χάρτου εἰς τὸν Καίσαρα, καθὼς τοῦτο ἀναφέρει καὶ τὸ ὀρθόδοξον ἀγωνιστικὸν περιοδικὸν «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος», (τεῦχ. 167, σελ. 4).

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις τοῦ κ. Καθηγητοῦ καὶ τοῦ π. Νήφωνος ὁ Σεβ. Ἀχαΐας πιστεύει καὶ διακηρύσσει, ὅτι ὅσοι ἔκριναν τὸν Κ. Χάρτην τὸ ἔκαναν ἢ «χάριν ἰδίων εὐτελῶν συμφερόντων», ἢ διότι «δὲν ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησίαν»! Καταλήγει δὲ στὰ συμπεράσματα αὐτά, διότι, ὡς γράφει: «τὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα ἀνέλαβαν ἐργολαβικὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη» ἔπραξαν τοῦτο, διότι εἶχαν «ἰδιοτελῆ συμφέροντα καὶ ἐπιδιώξεις». ἀφοῦ «κανένα ἄρθρο τοῦ Κ.Χ. δὲν εὐρέθη κανεῖς νὰ ἀντικρούσῃ ὡς ἀντικανονικόν»! Κάτι τέτοιο ἰσχυρίσθηκε πολλάκις καὶ ὁ Ἀρχιεπ. κ. Χρυσόστομος· φαίνεται ἔχουν κοινὸν γραμματέα με τὸν ἅγιον Ἀχαΐας...

Κατὰ τὴν λογικὴν λοιπὸν τοῦ κ. Καλλινίκου, ἢ Ἐπιτροπῇ ἐκ Θεολόγων καὶ ἱερέων με πρόεδρον τὸν θεολόγον κ. Στ. Καραμήτσον, πού ἀπέρριψε ὁλοσχερῶς τὸν Κ. Χάρτην, οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες, οἱ «καθαίρεθέντες» ὑπὸ τῆς Συνόδου ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς, ΟΛΟΙ τοὺς εἶχαν «εὐτελῆ συμφέροντα», ἢ εὐρίσκοντο «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», ἢ σὰν νέοι δὸν Κιχῶτες ἐμάχοντο κατὰ φανταστικῶν ἀντικανονικότητων, ἀφοῦ «κανένα ἄρθρο τοῦ Κ.Χ.» δὲν ἦτο «ἀντικανονικόν»!! Ἰδοὺ πού ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον ὁ ἐγωῖσμός καὶ τὸ πείσμα... Καὶ μόνον ἡ παντελὴς ἀπόρριψις τοῦ Κ.Χ. ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἀποδεικνύει, ὅτι μᾶλλον κανένα ἄρθρο τοῦ Κ. Χάρτου δὲν συνεφώνει πρὸς τοὺς ἱ. Κανόνας...

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ συνέχεια! Ἐφθασε στὸ σημεῖο νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὅσοι κατέκριναν τὸν Κ.Χ. τὸ ἔπραξαν, διότι ἐπεθύμουν «νὰ ἐκπορθήσουν τὴν διοίκηση τῆς Συνόδου»! Ἐδῶ πλέον ἔχομεν σαφῆ ψυχολογικὴ προβολὴ τῶν ἐσωτέρων πόθων τοῦ μνηστῆρος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν... Ὅπως ὁ Ἡρώδης, ἔτσι καὶ αὐτός, καθαιρεῖ καὶ σπιλῶνῃ πάντα ὑποπτον ὑποψήφιον τοῦ πρώτου θρόνου...

Καὶ ἡ κρίσις συνεχίζεται! Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα τοῦ συντάκτου τοῦ Κ.Χ., τὰ ὁποῖα εἴτε ἀπειλοῦν τοὺς πιστοὺς πού ἀκολουθοῦν τοὺς δικαίως ἀντιδράσαντας κληρικούς, εἴτε ψευδολογοῦν, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, εἴτε διαστρέφουν τὴν ἀλήθειαν. Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν διαστροφήν ὑπενθυμίζομεν τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ τεύχους 24 τῆς «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» τοῦ Σεβ. Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου, εἰς τὸ

ὁποῖον γράφει, ὅτι οἱ ἀντιδράσαντες στὸν Κ.Χ. κληρικοί, Μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ἀπεκάλουν τοὺς ἱεροὺς Κανόνας «Ἑβραϊκὸ ἢ βαυαρικὸ κατασκευάσμα», ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀπεκάλεσαν βαυαρικὸν κατασκευάσμα τὸν Κ. Χάρτην του!!

Καὶ κατόπιν ἔχει τὸ θάρρος ὁ ἀνωτέρω ἐπίσκοπος νὰ καλῇ τοὺς ἀπορρίψαντας τὸ κείμενόν του εἰς «ἐξετάσεις ἐντιμότητος»! Εἶναι θλιβερά πλὴν ἀληθῆς ἡ διαπίστωσις, ὅτι ὁ ἅγιος ἀγὼν τῶν πιστῶν τοῦ πατρῷου ἐορτολογίου, ἐνῶ ἔφθασε εἰς τὴν ἀκμὴν καὶ δόξαν του με τὸν ποιμενάρχην του πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, ἔμελλε νὰ φθάσῃ στὸ ἄδοξον σημερινὸ κατάντημά του με τὸν Ἀρχιεπ. Χρυσόστομον Β..

Τὴν λύσιν ἐκ τοῦ ἀδιεξόδου τὴν ἔχουν προτείνει ἀρκετοί, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ «Καταστατικοί» εἶναι ἀνένδοτοι καὶ ἀνυποχώρητοι, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ φθοροποιοῦ των ἔργου. Πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ προλάβουν νὰ τὸ συμπληρώσουν. Διὰ τοῦτο καὶ καλοῦν συνεχῶς τοὺς πιστοὺς νὰ ὑπακούουν στοὺς ἐπισκόπους, «ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα... ὅτι οὐκ οἶδασιν τῶν ἄλλοτρίων τὴν φωνήν»...

Ὅσο δὲ ἀφορᾷ τὸν νομικὸν τους σύμβουλον κ. Ἀθ. Σακαρέλλον πού ἐπιθυμεῖ ὁ κ. Καλλνίκος νὰ παρουσιάσῃ ὡς ὀρθόδοξον καὶ φίλον τῶν παλαιοημερολογιτῶν (Φ.τ. Ὁρθ. Δεκ. '98) ματαιοπονεῖ, διότι τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν βοοῦν περὶ τοῦ ἐναντίου! Αὐτὸ ἰσχύει φυσικὰ καὶ διὰ τὸν ἴδιον.

Τὰ ὑπὲρ τῶν Γ.Ο.Χ. σποραδικῶς γραφόμενα ἀποτελοῦν τὴν στάκτην στὰ μάτια τῶν ἀφελῶν. Τὴν ἰδίαν μέθοδον μετέρχονται δεκαετίες τώρα Μασόνοι καὶ Οἰκουμενισταὶ πρὸς παραπλάνησιν τῶν Ὁρθόδοξων. Εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ γίνεταί τὸ αὐτὸ καὶ στοὺς κόλπους τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Ἐπὶ Αὐξεντίου εἶχαμε τὸν Σκανδάλη, ὁ ὁποῖος διεβίβαζε τὰ πάντα στοὺς Νεοημερολογίτας, ἀναφορικῶς πρὸς τὰς ἐνεργείας τῶν ἐπισκόπων τοῦ παλαιοῦ. Τώρα ἔχομεν τὸν κ. Σακαρέλλον, με τὴν γνωστὴν κατὰ καιροὺς ἀντιπαραδοσιακὴν γραφὴν του· αὐριο θὰ ἔχωμε κάποιον ἄλλον, ἀφοῦ οἱ Ἐπίσκοποι ἀδιαφοροῦν καὶ τὰ πάντα κυλοῦν ἀπρονόητα καὶ ἀποίμαντα, πλὴν βεβαίως τῶν ἱ. Μονῶν τους!

Τονίζουν, ἐπίσης, οἱ Συνοδικοί τοῦ Ἀρχιεπ. κ. Χρυσόστομου ὅτι θὰ ἀφορισθοῦν ὅσοι ἀκολουθοῦν τοὺς προσφάτως «καθαίρεθέντας». Τὸ ποίμνιον πού τοὺς ἀκολουθεῖ ἢ κοινωνεῖ μετ' αὐτῶν γνωρίζει νὰ διακρίνῃ καὶ νὰ κατακρίνῃ τὰς ἀδίκους ἐνεργείας τῶν Συνοδικῶν καὶ νὰ ἐπιβραβεύῃ τὴν Κανονικὴν ἑνστασιν τῶν ποιμένων του. Πλὴν τούτου ἡ ἄσκησις βίας ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φορὰ τὸ ἀντιευαγγελικὸ καὶ ἀντικανονικὸ τῶν ἐνεργειῶν τους. Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν.